

Анатолий Можаровский

Я сын травы, деревьев, птиц

Поэтические тетради

Моя первая

Київ
“Неопалима купина”
2010

УДК 821.161.1-1
ББК 84.4(2Рос=Рус)6-5
М75

Можаровский А.И.

М75 Я сын травы, деревьев, птиц... Поэтические тетради. Т.1. —
К.: Неопалима купина, 2010. — 400 с.

ISBN 978-966-8093-90-6

ISBN 978-966-2002-02-7

Книги Анатолия Можаровского — своеобразный поэтический дневник человеческой души, искренне стремящейся к Любви и познанию Божественных истин в ледяном одиночестве терзаемого греховными соблазнами мира.

УДК 821.161.1-1
ББК 84.4(2Рос=Рус)6-5

*Відповідальний редактор
Михайло МАЛЮК*

ISBN 978-966-8093-90-6
ISBN 978-966-2002-02-7

© Можаровський А.І., 2010.
© Малюк М.М., передмова, 2010.
© Протопоп В.Р., ілюстрації, 2010.
© Урбанська С.Г., художнє оформлення, 2010.
© Видавництво «Неопалима купина», 2010.

ПРАВДУ СКАЗАТИ ПРО ЧАС

Ох же і в ганьбезні часи живемо! Куди не кинеш оком — брехня, цинізм, лицемірство. А тут ще й зомбують натхненно: “Державу маємо! Державу розбудовуємо!” Від тих розбудовників спасу уже нема: ні вулицю не перейти, ні на тротуар ступити — скрізь автомобілі один одного розкішніший і дорожчий: їхні, їхніх діток, дружин, коханок; не пішака ж їм ходити? Правилom стало виставляння несусвітніх розкошів: депутат Верховної Ради “неже сумяшеся” солов’їнить в телефір від якого Армані чи Пако Рабана його щоденний костюмчик і в якому салоні Парижа чи Лондона вибиралась його краватка. Невже не знає, що середньостатистичний українець, аби навіть їсти покинув від народження до смерті і рвав пупа на роботі від темна до темна, на той костюм і краватку не стягнеться? На його тілі давно вже метляється ганчір’я з чужого плеча вивезене з Європи і Америки і продане на барахолках, контрольованих тими таки велеловними модниками, що легіонно скагувались у недоторкане кодро депутатства — від сільради в якійсь Чухраївці до всезагальноверховної. І державлять собі. І на себе.

Виставляючи себе великими державотворцями й провідниками народу, вони не виховують, а розбецують народ: пихато хизуючись неправедно нажитим розпалюють в людях жадібність і заздрість, забувши, що ми вийшли з імперії суцільного дефіциту — ще зовсім недавно навіть речі необхідні у побуті у вільному продажі годі було й шукати. На кухонні гарнітури Броварської фабрики писались у чергу, місяцями ходили відмічатись у списку; кольорові телевізори київського і львівського виробництва теж не в кожному універмазі стояли. І раптом — на тобі — все є! Світ настався. І вивалив нам — беріть! От і дофвалися...

Виходити з тривалого голоду треба обережно стриманим вживанням легкої їжі, а не обжиранням — інакше неминуча у страшенних муках смерть. То ж і зі стану “речового голоду” мали б виходити подібно. А ні. Наковталися по самісіньку зав’яку! Зварганивши собі державку, вони від її імені набрались по світах позичок, як бездомний собацюра бліх, і людей привчили

жити не заробленим, а позиченим: наплодили банків — на кожній вулиці чи не кожні десять кроків — банк, банк, банк! Лізуть межі очі, як нахабна циганка з ворожінням: бери кредит, бери! вигідний відсоток! неси гроші! клади на депозит! багатій! заробляй! Манять, розбещують: як заробити аби нічого не робити. Нарешті одвічна українська мрія про багатство на дурничку збувається — не дарма ж у “перебудовні” та перші роки незалежності так розплодилось шахрайство, яка гребла мільйони на пекельному злобжанні багатіти не вдавши пальцем об палець: цвіли-розцвітали усілякі трати і фінансові піраміди. Кожне хотіло стати Льонею Голубковим із реклами “МММ” і щотижня знічев’я вдовольняти свої найфантастичніші забаганки.

Ось уже два десятиліття усілякі партії і партійки, що періодично прориваються до державного корита, тumanяють нам голови державністю і незалежністю. Та це не держава — кодло злодійське, в якому хизуються пихато накраденим; малина злодійська, а не держава! Не дарма ж усілякі “ефеми” завзято шансонять нам про романтику кримінальщини, ідеалють “мафу-ху”-повійницю, а телеканали серіалють довжелезні саги про бритоголових братків-бандюганів... Мимоволі ловиш себе на думці, що принаймні, дві третини населення України пройшло тюрми і зони, а решта просто мріє туди потрапити. І це держава? Божевільня без лікарів і санітарів, де кожен вичворяє, що хоче, і не боїться кари — свобода! І як же вони тією свободонькою упиваються, як же хвалять її, з каналу на канал гицаючи, мов очамфіле од сонця теля, яке вперше випустили з темного хліва! Отам вони ріжуть правду-матку! Отам уже заливаються праведним гнівом, углядівши упиряку з чужого кодяка, що по той бік корита їхнього чавкає! Ачу! Куди прешся?! Це ж наше! Наші цінності! Наша незалежність! Та де та незалежність і від кого? Старець теж незалежний — незалежний від обов’язку працювати: де випросить, де вкраде, тим і живе; а владці українські хіба іншу поведінку мають? Оббивають пороги Європи і Америк: то на Чорнобиль слізно канючать, то банкам на погоріле від світової кризи прошакують; як нахабні босяцюрки, що коросту на ярмарку напоказ виставляють, аби зайву копійчину з довірливої молодиці видурити, чухмарять свої болячки по ООН і Радах Європи, — гляди й настарцюють там

яку сотню-другу мільйончиків, та заки допнуть поводири ту торбу з нажебраним домів — половину по власних кишенях і пазухах позаникують, а решту вже менші старчення докфадуть, а тоді й знову гайда по світах... То це про таку незалежність мріяли, за таку незалежність страждали по тюрмах і ГУЛАГах тисячі найжертовніших синів цієї землі? Що дає нинішня українська держава кожному чесно працюючому громадянину? Мізерну зарплату, якої ледь вистачає аби сплативши за квартиру і, перебиваючись з хліба на воду, з голоду не пропасти? А тим мільйонам, що всіма правдами й неправдами вирвалися за кордон, аби за будь-яку роботу зачепитись, що дала? Український паспорт? І хіба не байдуже тисячам упосліджених бомжів під яким прапором харчуватися із смітників? То для кого така держава? Для кодла пихатих сановників, що вже з дармових грошей геть збісилися: один улюбленим песикам по три євробуди з підлогою з підігрівом ставить, інший в своїх лісах на людей полює...

Анатолій Можаровський, як і кожна людина, що чесно робила свою справу і вірила в українську державність як гарантію здійснення творчих поривань кожної особистості, бачить ганьбу, якою все це скінчилось. Але він, на відміну від багатьох, не шукає винуватців зовні: не москалі, не євреї, не американці нинішню Україну нам збудували. Ми самі постафалися. Своєю байдужістю, лицемірством, вічним переляком щось кардинально змінити, вічними оглядками на сусідів — а що вони подумують?, нехиттю до скромної повсякденної праці на благо Вітчизни, а не на власну кишеню, мовчазним потуранням злу, пекельною заздрістю й лакейським запобіганням перед найменшим начальником... Гірко усвідомити, що століттями оспівуваний і обожнюваний інтелігенцією народ насправді з варварства ніколи й не вилазив, а тільки лицемірно маскував свої ниці інстинкти до пори до часу. Болісні роздуми про долю і біди Вітчизни, розуміння смертельної недуги, яка виморює нинішнє суспільство і зробили Анатолія Можаровського поетом. Недарма вважається, що поетична творчість іноді може замінити ліки. Коли душу рве сум і відчай, то кращий спосіб позбутися їх — вилити свої почуття у вірш, і тоді, одягнуті в словесні шати, вони перестануть обтяжувати душу. Його поезію пронизує мотив каяття, бо він розуміє, що найбільший гріх цієї землі і цих

людей — нерозкаяність, свідоме дистанціювання від зла щоденного в діях і помислах, пошук винуватців — винен хтось, тільки не я.

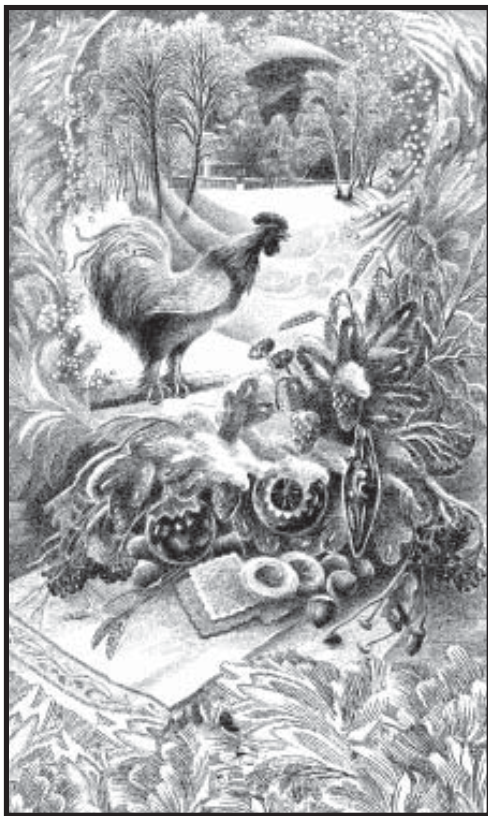
Анатолій Мажаровський дав правдивий портрет часу, портрет на рівні емоції, настрою, найтонших духовних вібрацій.

Його книги — щира сповідь людини, яка в Любові прагне до Бога, до пізнання Його істин, до життя за Божими Законами.

Шлях, який має пройти кожен з нас.

Михайло МАЛЮК

Мне светит новая звезда...

***

Ночи ужасов
в комнате ужасов,
в доме мрака.
Морозы первые
инеем кроют
крыши и землю.
Вода синяя
в лучах солнца
по кромке неба.
Скоро вечер...
Луна
появилась внезапно.
Солнце лучами последними
омывает землю.
Скоро ночь
ужасов и кошмаров,
пришедшей злости.
Мне остается
с ними бороться...

11.11.08

***

От моста к мосту,
от ущелья к круче
я иду, лечу,
мне в местах тех лучше.
Там всегда борьба,
там есть страх за жизнь,
там играет кровь,
там ты — не артист.
Дайте тайн и чувств
мне в пространстве мира!
И я вновь лечу
к трудным переходам:
вот мои кумиры!
Не для благ и славы,
иль салютов громких,
чтобы быть в журналах,
на яркой обложке.
Мне нужны стихи —
в них открыто что-то...
Я хватаю воздух
грудью, сжатой болью.
Мост и речка снизу,
грохот, шум вибраций...
Я так ненавижу
шелест ассигнаций —
не мужское дело
считать деньги в лапе.
Ты попробуй смело
в пропасть
или в драку —
за честь и правду,
мораль или просто веру.
Вроде ты несчастный,
но не на проверку.
Я люблю с разгона —
тлен богатств не греет...
Я люблю с разгона —
тем и матерею.

11.11.08

***

Ветер жаркий. Полдень.
Солнце кружит светом ярким,
распадается на части:
то мелькнет прохладой зелень,
то вдруг жаром полыхнет...
Мы с тобой в тени деревьев,
панорама дальних видов,
небу, кажется, конца не видно.
Вздых тяжелый от деревьев —
им воды бы
с неба...
Но дождем пока не пахнет.
Жаркий полдень.
Лета бархат.
Запах кожи.
Твое тело.
Глаз красивых акварели...
Что-то нежно говоришь мне,
я не слышу —
принимаю все душой...
Руки гладят тебя нежно.
Ты моя любовь, надежда,
в трудные минуты жизни
я могу к тебе прильнуть.
Жаркий полдень.
Счастья много...

12.11.08

***

Женщина моя оттуда,
где хранится мира чудо.
Виртуальной пекторалью
вновь ко мне приходит
званной
мной в минуты грусти.
Было все у нас...
И отпустишь ты меня когда-то
в дальний край покоя душ.
Я храню наши минуты,
дни, часы
и не до скуки.
Сердце по частичке
уходит, чтобы никогда
не возвращаться.
к тебе,
но часто снова слышу я тебя
и вижу...
Душа моя теплеет.
Ты — выше земли,
ты из сказки о любви,
ты там, дальше,
где красоты неба
для меня пока закрыты.
Я люблюсь на земле
всем, что вижу не во сне.
Сны тяжелые.
И редко в них
лицо твое...

12.11.08

ТУМАН НАД ГОРОДОМ

Туман окутал город.
Клочья его закрыли небо,
мелкой моросью
салятся на дома.
Деревья темные
во сне.
И до весны им снятся
сказки
из детства леса,
где их род,
откуда корни,
и невзгод немало:
пожары, топоры,
болезни.
Все как у людей.
И доктора пернатые
не слазят с них:
все лечат, чистят.
Мир велик,
но все в тумане
и не видно дали.
По поздней осени
скачали,
надоел всем летний жар —
человеку всегда мало.
Ему хочется менять
дни, недели, время года,
дождь на снег,
и солнце снова.
Каждому свое.
И приходит все как раньше,
и туман клубится дальше.
Небо. Дым
все серый-серый —
постарел туман за лето.
Летом был он белый-белый,
а осенний — задубелый.
Холод. Сырость.